

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **O. K.**, zastoupené JUDr. Janem Žateckým, advokátem se sídlem Bělehradská 92, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2007, č. j. OAM-10-82/LE-BE03-BE07-2007, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2007, č. j. 49 Az 6/2007 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky, JUDr. Janu Žateckému, advokátovi se sídlem Bělehradská 92, Praha 2, **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši **5712 Kč**. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“) ze dne 14. 3. 2007, č. j. OAM-10-82/LE-BE03-BE07-2007. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatelka namítá zákonné důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Namítá tedy vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, a dále pak namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že „*správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci z hlediska možnosti udělení humanitárního azylu, z hlediska udělení doplňkové ochrany, ale i z hlediska možnosti udělení azylu, konkrétně z důvodu náboženství. Z výše uvedeného pochybení správního orgánu vyplynulo další pochybení napadeného rozhodnutí, a to takové, že nebyly opatřeny úplné důkazy, nebyla provedena správná skutková zjištění a z toho plynoucí správné právní závěry. V důsledku toho pak došlo k porušení ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Při rozhodování o žádosti*

stěžovatelky se správní orgán zabýval otázkou existence všech důvodů pro udělení azylu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu velmi podrobně, ovšem pro některé své závěry neopatřil relevantní důkazy. Zaměřil se na zdůvodnění neexistence žádného z uvedených důvodů na straně stěžovatelky a její důvody v podstatě bagatelizoval na otázku řešení manželské krize a jejího následného vývoje. Přehlédl, a proto ani neřešil základní problém, který byl nejen příčinou manželského rozvratu, ale zásadním a primárním důvodem pro opuštění vlasti a pro podání žádosti o mezinárodní ochranu formou azylu v ČR. Dle názoru stěžovatelky není jistě třeba zdůrazňovat, že občané hlásící se k islámské víře a náboženství jsou na Ukrajině podrobováni různým druhům útlaču vedoucím k vážnému ohrožení lidské důstojnosti, k nátlaku na změnu náboženské orientace, k nemožnosti účasti na náboženských obřadech, k potlačování kulturního rozvoje v rámci příslušné náboženské orientace. Stěžovatelka je přesvědčena, že správní orgán si měl vyžádat objektivní zprávu k této otázce zřejmě od Amnesty International či jiné nadnárodní organizace, která se řešením podobných otázek zabývá“.

Závěrem svého podání stěžovatelka také uvádí, že „v případě jejího návratu na Ukrajinu by jí z důvodu její náboženské orientace hrozilo nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, spočívající ve vážném ohrožení lidské důstojnosti. Podle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod z roku 1950 je signatářům, tedy i ČR, ukládána mimo jiné i povinnost respektovat soukromý i rodinný život každého, tedy i cizince. Závazky z úmluvy mají exteritoriální působnost, tj. že každý kdekoli v jurisdikci smluvního státu je chráněn před zásahy do soukromého a rodinného života. Smluvní stát má povinnost nevrátit cizince na území státu, kde mu hrozí nebezpečí takového zásahu. Pojem soukromého života zahrnuje přitom široký okruh osobního života jednotlivce a zahrnuje mimo jiné také právo na rozvoj vlastní osobnosti a široce chápané sociální styky. Soud při projednávání věci pochybil, když neodstranil výše uvedené nedostatky předcházejícího správního řízení, nebyly opatřeny úplné objektivní důkazy, došlo k mechanickému převzetí argumentace správního orgánu, aniž by byly odstraněny jeho chyby a došlo tak k porušení ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.“

Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

S ohledem na to, co je uvedeno shora, lze na tomto místě shrnout, že v kasační stížnosti předložené Nejvyššímu správnímu soudu jsou nastíněny de facto dva okruhy problémů k řešení, a to: 1) otázka přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu a 2) další otázky týkající se zákonnosti postupu správního orgánu vzhledem k přesnosti a úplnosti zjištěného skutkového stavu, z něhož správní orgán při rozhodovací činnosti vycházel.

K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud konstatuje, že z obsahu kasační stížnosti není patrné, v jakém ohledu shledává

stěžovatelka napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným. Žádné konkrétní tvrzení, z něhož by mohl být tento její závěr seznatelný, totiž v textu podání z její strany vysloveno nebylo, a ani kasační soud žádný důvod způsobující nepřezkoumatelnost neshledal. Výrok rozhodnutí je řádně a podrobně odůvodněn a toto odůvodnění nelze v žádném případě považovat za nesrozumitelné. Nejvyšší správní soud neshledal ani „jinou vadu řízení před soudem“, jež by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d), věta druhá, s. ř. s. Tuto námitku stěžovatelky proto odmítl jako lichou.

Stěžovatelkou uváděná další tvrzení nemohou být považována za důvody azylově relevantní. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemůže být ani stěžovatelkou tvrzená skutečnost, že k manželskému rozvratu došlo v důsledku její náboženské orientace a že tento důvod byl zároveň i impulsem k opuštění země původu stěžovatelky, aniž by kasační soud jakkoli pravdivost tohoto tvrzení zpochybňoval. Jedná se totiž zcela jednoznačně o problémy související s jednáním soukromých osob, které nelze přičítat k odpovědnosti státu. S těmito otázkami se již Nejvyšší správní soud ve své dosavadní rozhodovací činnosti také dostatečně vypořádal, a pro bližší rozbor této problematiky lze poukázat např. na rozsudek ze dne 29. 11. 2006, č. j. 4 Azs 34/2006 – 75, nebo na rozsudek ze dne 19. 6. 2006, č. j. 5 Azs 300/2005 – 42 (taktéž na www.nssoud.cz).

Také otázky míry aprobace jednání soukromých osob státními orgány v zemi původu žadatelů o azyl již byly judikaturou bohatě řešeny (viz např. rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, či rozsudek ze dne 19. 10. 2005, č. j. 3 Azs 428/2004 - 83, taktéž na www.nssoud.cz).

Nutností pokusit se efektivně využít všech reálně dostupných prostředků k dosažení ochrany svých práv u státních orgánů země původu stěžovatele se pak Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 22. 10. 2003, č. j. 4 Azs 14/2003 - 48, nebo v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, na www.nssoud.cz. Tato judikatura dopadá i na případ stěžovatelky, která těchto prostředků nevyužila a na příslušné kompetentní orgány státu se neobrátila.

Odpověď na otázku rozhodování správního orgánu o udělení či neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu poskytl kasační soud ve svém rozsudku ze dne 27. 11. 2003, č. j. 4 Azs 26/2003 – 44, na www.nssoud.cz.

Závěrem lze konstatovat také to, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, jakož i ze správního spisu je patrné, že správní orgán si v řízení opatřil zprávy o situaci na Ukrajině, se kterými pracoval jako s podkladovými materiály. Ve správním spise jsou na č. l. 31 – 67 založeny podkladové materiály a rekapitulační zprávy zabývající se podrobně politickou situací v této zemi z pohledu stavu zákonnosti a standardu ochrany lidských práv a základních svobod (Zpráva

Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o dodržování lidských práv za rok 2005 a další materiály). V odůvodnění rozhodnutí správní orgán výslovně uvedl, že vycházel také z aktuálních informací ČTK. Důkazní prostředky tedy byly dle názoru Nejvyššího správního soudu řádně zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož správní orgán při svém rozhodování poté vycházel. Vyžadovat zprávy od organizace *Amnesty International*, jak to požaduje stěžovatelka v kasační stížnosti, by proto bylo podle názoru kasačního soudu již nadbytečné. Na okraj k tomu lze poznamenat jen tolik, že ve výroční zprávě *Amnesty International* za rok 2007 se uvádí, že: „*racial discrimination in all its forms had been eliminated in Ukraine and the equality of every person before the law had been secured... However, NGOs continued to report incidents of racist attacks and discrimination. The Union of Councils for Jews in the Former Soviet Union reported that between January and November there were seven antisemitic and racist attacks on individuals and 18 other incidents including vandalism of synagogues and Jewish schools*“. K náboženské diskriminaci zpráva kromě výše zmíněných problémů s antisemitismem ničeho dalšího nezmiňuje. Naopak, z citované pasáže zprávy vyplývá, že rovnost všech před zákonem je na Ukrajině z tohoto pohledu zajištěna. Situaci v zemi původu stěžovatelky se správní orgán zabýval také ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu a existenci důvodů k jejímu udělení neshledal.

Ze shora uvedeného tak vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Proto ji posoudil ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Krajský soud v Praze stěžovatelce k její žádosti ustanovil zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokáta a náklady řízení proto v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 4200 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění, a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 4800 Kč. Na základě osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty, jež ustanovený zástupce stěžovatelky Nejvyššímu správnímu soudu řádně doložil, byla k výše uvedené odměně připočtena částka 912 Kč (19 % DPH). Celková částka 5712 Kč bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám JUDr. Jana Žateckého, advokáta se sídlem Bělehradská 92, Praha 2, do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. června 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu